

32003L0109

2004 1 23

EUROPOS SAJUNGOS OFICIALUSIS LEIDINYS

L 16/44

TARYBOS DIREKTYVA 2003/109/EB
2003 m. lapkričio 25 d.
dėl trečiųjų valstybių piliečių, kurie yra ilgalaikiai gyventojai, statuso

EUROPOS SAJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdama į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 63 straipsnio 3 ir 4 dalis,

atsižvelgdama į Komisijos pasiūlymą ⁽¹⁾,

atsižvelgdama į Europos Parlamento nuomonę ⁽²⁾,

atsižvelgdama į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽³⁾,

atsižvelgdama į Regionų komiteto nuomonę ⁽⁴⁾,

kadangi:

- (1) Siekiant laipsniškai įgyvendinti laisvės, saugumo ir teisingumo erdvę, Europos bendrijos steigimo sutartis numato laisvą asmenų judėjimą užtikrinančių priemonių įgyvendinimą, kartu su šalutinėmis priemonėmis, susijusiomis su išorinių sienų kontrole, prieglobsčiu ir imigracija, taip pat priemonių, susijusių su prieglobsčiu, imigracija ir trečiųjų šalių piliečių teisių apsauga, įgyvendinimą.
- (2) Europos Vadovų Taryba savo specialiajame susitikime Tampereje 1999 m. spalio 15 ir 16 d. pareiškė, kad trečiųjų šalių piliečių juridinis statusas turėtų būti derinamas su valstybių narių piliečių statusu, ir kad tam tikrą laikotarpį, kurį reikėtų nustatyti, valstybėje narėje teisėtai gyvenančiam ir turinčiam ilgalaikio gyventojų leidimą toje valstybėje narėje asmeniui būtų suteiktos tam tikros vienodos teisės, kurios kaip galima labiau atitinka Europos Sąjungos piliečių turimas teises.
- (3) Ši direktyva gerbia pagrindines teises ir laikosi visų pirma Europos Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijoje bei Europos Sąjungos Pagrindinių teisių chartijoje nustatytų principų.

- (4) Trečiųjų šalių piliečių, kurie yra ilgalaikiai valstybių narių gyventojai, integracija yra esminis elementas skatinant ekonominę ir socialinę sanglaudą, kurią Sutartis nurodo pagrindiniu Bendrijos tikslu.
- (5) Valstybės narės turi įgyvendinti šios direktyvos nuostatas be diskriminacijos lyties, rasės, odos spalvos, etninės ar socialinės kilmės, genetinių savybių, kalbos, religijos ar išitikinimų, politinių ar kitokių nuomonių, priklausymo nacionalinei mažumai, turto, prigimties, negalios, amžiaus ar seksualinės orientacijos pagrindu.
- (6) Pagrindinis kriterijus, kad būtų suteiktas ilgalaikio gyventojų statusas turi būti gyvenimo valstybės narės teritorijoje trukmė. Gyvenama turi būti teisėtai ir nuolat, kad būtų galima parodyti, jog žmogus įsitvirtino toje šalyje. Reikėtų numatyti prielaidas tam tikram lankstumui, kas leistų atsižvelgti į tokias aplinkybes, dėl kurių asmeniui gali tekti laikinai išvykti iš tos teritorijos.
- (7) Norėdami gauti ilgalaikio gyventojų statusą, trečiosios šalies piliečiai turi įrodyti, kad jie turi pakankamus išteklius ir sveikatos draudimą, kad netaptų našta valstybei narėi. Valstybės narės, atlikdamos pastovių ir reguliarių išteklių įvertinimą, gali atsižvelgti į tokius faktorius, kaip įnašai į pensijų sistemą ir su mokesčiais susijusių išpareigojimų vykdymas.
- (8) Be to, ilgalaikio gyventojų statusą norintys gauti ir išlaikyti trečiosios šalies piliečiai neturėtų kelti grėsmės viešajai tvarkai arba visuomenės saugumui. Viešosios tvarkos sąvoka gali apimti teistumą už rimto nusikaltimo įvykdymą.
- (9) Atsisakymas suteikti ilgalaikio gyventojų statusą neturėtų būti grindžiamas ekonominiais sumetimais, ir jie nelaikomi turinčiais įtakos atitinkamoms sąlygoms.
- (10) Turi būti priimtos taisyklės, nustatančios pareiškimų ilgalaikio gyventojų statusui gauti nagrinėjimo darbo tvarką. Ši tvarka turi būti veiksminga ir lengvai taikoma, ji turi atsižvelgti į įprastinį valstybių narių administracijos institucijų darbo krūvį, ji taip pat turi būti skaidri ir teisinga, siekiant suteikti pakankamą teisinį aiškumą su ja susijusiems asmenims. Ji neturi būti kliudymo naudotis teise apsigyventi priemone.

⁽¹⁾ OL C 240 E, 2001 8 28, p. 79.

⁽²⁾ OL C 284 E, 2002 11 21, p. 102.

⁽³⁾ OL C 36, 2002 2 8, p. 59.

⁽⁴⁾ OL C 19, 2002 1 22, p. 18.

- (11) Ilgalaikio gyventojų statusą suteikimui patvirtinti turi būti išduotas leidimas gyventi, suteikiantis atitinkamiems asmenims galimybę lengvai ir nedelsiant įrodyti savo juridinį statusą. Tokie leidimai gyventi taip pat turi būti aukšto techninio lygio, ypač siekiant apsaugos nuo padirbinėjimo ir klastojimo, siekiant išvengti piktnaudžiavimų toje valstybėje narėje, kurioje gautas tas statusas ir valstybės narėse, kuriose įgyvendinama teisė apsigyventi.
- (12) Norint sukurti autentišką dokumentą dėl ilgalaikių gyventojų integracijos į tą visuomenę, kurioje jie gyvena, su ilgalaikiais gyventojais įvairiausiais ekonominiais ir socialiniais klausimais turi būti elgiamasi šioje direktyvoje atitinkamomis nustatytomis sąlygomis lygiai taip pat, kaip ir su valstybės narės piliečiais.
- (13) Kalbant apie socialinę pagalbą, galimybė apriboti išmokas ilgalaikiams gyventojams, paliekant tik esmines socialines išmokas, turi būti suprantama, kad į šią sąvoką įeina nors minimalus priedas prie pajamų, pagalba ligos, nėštumo atveju, pagalba tėvams ir ilgalaikės priežiūros atveju. Tokių išmokų teikimo sąlygos turėtų būti nustatytos nacionaliniais įstatymais.
- (14) Valstybei narei ir toliau turi būti privalu suteikti galimybę nepilnamečiams naudotis švietimo sistema panašiomis sąlygomis, kokios yra nustatytos tos šalies piliečiams.
- (15) Į profesinio mokymo stipendijų sąvoką neįeina pagal socialinės pagalbos sistemą finansuojamos priemonės. Be to, galimybė gauti stipendiją gali priklausyti nuo to, ar stipendijos prašantis asmuo pats tenkina ilgalaikio gyventojų statuso suteikimo sąlygas. Kalbant apie stipendijų skyrimą, valstybės narės gali atsizvelgti į tą faktą, kad Sąjungos piliečiai gali naudotis ta pačia galimybe savo kilmės šalyje.
- (16) Ilgalaikiams gyventojams turi būti taikomos sustiprintos apsaugos nuo išsiuntimo priemonės. Tokia apsauga grindžiama Europos žmogaus teisių teismo sprendimuose nustatytais kriterijais. Norėdamos užtikrinti apsaugą nuo išsiuntimo, valstybės narės turi numatyti veiksmingą teisės gynimą teisine tvarka.
- (17) Ilgalaikio gyventojų statuso įgijimo sąlygų suderinimas skatina valstybių narių savitarpio pasitikėjimą. Kai kurios valstybės narės išduoda nuolatinio arba neriboto galiojimo leidimus palankesnėmis sąlygomis, nei numatyta šioje direktyvoje. Sutartis neatmeta galimybės taikyti palankesnes nacionalines nuostatas. Tačiau, siekiant šios direktyvos tikslų, turėtų būti nustatyta, kad palankesnėmis sąlygomis išduoti leidimai nesuteikia teisės gyventi kitoje valstybėje narėje.
- (18) Sąlygų, pagal kurias trečiųjų šalių piliečiai, kurie yra ilgalaikiai gyventojai, gali įgyti teisę gyventi kitoje valstybėje narėje, sukūrimas turėtų veiksmingai prisidėti kuriant vidaus rinkos erdvę, kurioje užtikrintas laisvas asmenų judėjimas. Tai taip pat galėtų tapti reikšmingu mobilumo faktoriumi, ypač Sąjungos darbo rinkoje.
- (19) Reikėtų numatyti, kad teise apsigyventi kitoje valstybėje narėje galėtų būti naudojamas norint dirbti arba dirbant savarankiškai, mokytis, ar netgi įsikurti neužsiimant jokia ekonominės veiklos forma.
- (20) Kartu su ilgalaikiu gyventoju turėtų būti sudaryta galimybė įsikurti kitoje valstybėje narėje ir jo šeimos nariams, kad būtų išlaikyta šeimos vienybė ir nekludoma ilgalaikiam gyventojui naudotis savo teise apsigyventi. Kalbant apie šeimos narius, kuriems gali būti leista lydėti arba atvykti pas ilgalaikius gyventojus, valstybės narės turėtų skirti ypatingą dėmesį jų išlaikomiems neįgaliems suaugusiems vaikams ir pirmos eilės giminaičiams pagal tiesiąją aukštutinę giminystės liniją.
- (21) Valstybė narė, kurioje ilgalaikis gyventojas ketina pasinaudoti savo teise apsigyventi, privalo turėti galimybę patikrinti, ar atitinkamas asmuo tenkina gyvenimo jos teritorijoje sąlygas. Ji taip pat turi turėti galimybę patikrinti, ar atitinkamas asmuo nekelia grėsmės viešajai tvarkai, visuomenės saugumui arba visuomenės sveikatai.
- (22) Norint išvengti, kad teisė apsigyventi netaptų negaliojančia, su ilgalaikiais gyventojais antrojoje valstybėje narėje turėtų būti elgiamasi, šioje direktyvoje nustatytomis sąlygomis, taip pat, kaip ir statusą suteikusioje valstybėje narėje. Socialinės pagalbos išmokų skyrimas nepažeidžia valstybės narės galių panaikinti leidimą gyventi, jei atitinkamas asmuo nebetenkina šioje direktyvoje nurodytų reikalavimų.
- (23) Trečiosios šalies piliečiams turėtų būti suteikta galimybė gauti ilgalaikio gyventojų statusą toje valstybėje narėje, kur jie persikraustė ir nusprendė įsikurti tokiomis sąlygomis, kurios prilygsta toms sąlygoms, kurių reikalaujama norint gauti šį statusą pirmojoje valstybėje narėje.

- (24) Kadangi valstybės narės negali deramai įgyvendinti siūlomos veiklos tikslų, t. y. nustatyti ilgalaikio gyventojų statuso suteikimo ir panaikinimo sąlygų, bei su tuo susijusių teisų, taip pat ilgalaikių gyventojų teisės apsigyventi kitose valstybėse narėse įgyvendinimo sąlygų, todėl, atsižvelgiant į tokios veiklos mastą ir poveikį, tai gali lengviau pasiekti Bendrija, Bendrija gali priimti priemones atsižvelgdama į Sutarties 5 straipsnyje nustatytą subsidiarumo principą. Pagal tame straipsnyje nurodytą proporcingumo principą, ši direktyva neperžengia šiems tikslams pasiekti reikalingų ribų.
- (25) Pagal prie Europos Sąjungos sutarties ir prie Europos bendrijos steigimo sutarties pridėto Protokolo dėl Jungtinės Karalystės ir Airijos pozicijos 1 ir 2 straipsnius, ir nenusižengiant minimo protokolo 4 straipsniui, šios valstybės narės nedalyvauja priimant šią direktyvą, nėra ja saistomos ir ji joms netaikoma.
- (26) Pagal prie Europos Sąjungos sutarties ir prie Europos bendrijos steigimo sutarties pridėto Protokolo dėl Danijos pozicijos 1 ir 2 straipsnius, Danija nedalyvauja priimant šią direktyvą, nėra ja saistoma ir ji jai netaikoma.
- b) „ilgalaikis gyventojas“ - bet kuris trečiosios šalies pilietis, turintis ilgalaikio gyventojų statusą, kaip nustatyta 4-7 straipsniuose;
- c) „pirmoji valstybė narė“ - valstybė narė, kuri pirmoji suteikė trečiosios šalies piliečiui ilgalaikio gyventojų statusą;
- d) „antroji valstybė narė“ - bet kuri valstybė narė, išskyrus tą, kuri pirmoji suteikė trečiosios šalies piliečiui ilgalaikio gyventojų statusą ir kurioje tas ilgalaikis gyventojas įgyvendina savo teisę apsigyventi;
- e) „šeimos nariai“ - trečiosios šalies piliečiai, gyvenantys atitinkamoje valstybėje narėje pagal 2003 m. rugsėjo 22 d. Tarybos direktyvą 2003/86/EB dėl teisės į šeimos susijungimą ⁽¹⁾;
- f) „pabėgėlis“ - bet kuris trečiosios šalies pilietis, turintis pabėgėlio statusą, kaip nustatyta 1951 m. liepos 28 d. Ženevos konvencijoje dėl pabėgėlių statuso, su daliniais pakeitimais, padarytais 1967 m. sausio 31 d. Niujorke pasirašytu protokolu;
- g) „ilgalaikio gyventojų leidimas gyventi EB“ - atitinkamos valstybės narės išduotas leidimas, gavus ilgalaikio gyventojų statusą.

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

3 straipsnis

I SKYRIUS

Taikymo sritis

BENDROSIOS NUOSTATOS

1 straipsnis

Reguliavimo dalykas

Ši direktyva nustato:

- a) sąlygas, kuriomis valstybė narė suteikia ilgalaikio gyventojų statusą jos teritorijoje teisėtai gyvenantiems trečiųjų šalių piliečiams ir panaikina tokį statusą, bei su tokiu statusu susijusias teises; ir
- b) ilgalaikio gyventojų statusą turinčių trečiųjų šalių piliečių apsigyvenimo sąlygas kitoje valstybėje narėje, nei toje, kuri suteikė tokį statusą.

2 straipsnis

Sąvokos

Šioje direktyvoje:

- a) „trečiosios šalies pilietis“ - bet kuris pilietis, kuris nėra Sąjungos pilietis, kaip nustatyta Sutarties 17 straipsnio 1 dalyje;

1. Ši direktyva taikoma trečiųjų šalių piliečiams, teisėtai gyvenantiems valstybėje narėje.

2. Ši direktyva netaikoma trečiųjų šalių piliečiams, kurie:

- a) apsigyvena turėdami tikslą studijuoti arba įgyti profesinį išsilavinimą;
- b) turi leidimą gyventi valstybėje narėje laikinosios apsaugos pagrindu, arba kreipėsi dėl leidimo gyventi tokiu pagrindu ir laukia, kol bus priimtas sprendimas dėl jų statuso;
- c) turi leidimą gyventi valstybėje narėje pritaikius papildomos apsaugos formą pagal tarptautinius įsipareigojimus, nacionalinės teisės aktus arba valstybėse narėse galiojančią praktiką, arba kreipėsi dėl leidimo gyventi tokiu pagrindu ir laukia, kol bus priimtas sprendimas dėl jų statuso;

⁽¹⁾ OL L 251, 2003 10 3, p. 12.

- d) yra pabėgėliai arba kreipėsi su prašymu pripažinti juos pabėgėliais, ir dėl jų prašymo dar nepriimtas galutinis sprendimas;
- e) yra apsigyvenę tikrai laikiniais pagrindais, pavyzdžiui, pagal „au pairs“ programą ar kaip sezoniniai darbuotojai, arba kaip darbuotojai, pasiūsti paslaugas tiekėjo tarpvalstybiniam paslaugų teikimui, arba patys teikdami tarpvalstybines paslaugas, arba tais atvejais, kai jų leidimas gyventi yra oficialiai apribotas;
- f) naudojasi teisiniu statusu, kurį suteikia 1961 m. Vienos konvencija dėl diplomatinėlių santykių, 1963 m. Vienos konvencija dėl konsulinių santykių, 1969 m. Vienos konvencija dėl specialiųjų misijų arba 1975 m. Vienos konvencija dėl valstybių atstovavimo jų santykiuose su visuotinio pobūdžio tarptautinėmis organizacijomis.
3. Ši direktyva taikoma nepažeidžiant palankesnių nuostatų, nustatytų:
- a) dvišaliuose ir daugiašaliuose susitarimuose Bendrijos mastu ar tarp Bendrijos ir jos valstybių narių su trečiosiomis šalimis;
- b) dvišaliuose susitarimuose, kurie buvo sudaryti tarp valstybės narės ir trečiosios šalies iki šios direktyvos įsigaliojimo;
- c) 1995 m. gruodžio 13 d. Europos konvencijoje dėl įsisteigimo, 1961 m. spalio 18 d. Europos socialinėje chartijoje, iš dalies pakeistoje 1987 m. gegužės 3 d. Europos socialinėje chartijoje ir 1997 m. lapkričio 24 d. Europos konvencijoje dėl migrujančių darbuotojų teisinio statuso.

II SKYRIUS

ILGALAIKIO GYVENTOJO STATUSAS VALSTYBĖJE NARĖJE

4 straipsnis

Buvimo trukmė

1. Valstybės narės suteikia ilgalaikio gyventojų statusą trečiųjų šalių piliečiams, kurie prieš pat paduodami atitinkamą pareiškimą yra penkerius metus teisėtai ir nuolat pragyvenę jos teritorijoje.
2. Apskaičiuojant šio straipsnio 1 dalyje nurodytą laikotarpį, gyvenimo dėl 3 straipsnio 2 dalies e ir f punktuose nurodytų priežasčių laikotarpių trukmė neįskaičiuojama.
3. 3 straipsnio 2 dalies a punkte nurodytais atvejais, kai suinteresuotas trečiosios šalies pilietis įgyja teisę apsigyventi, kuri suteikia jam

galimybę gauti ilgalaikio gyventojų statusą, apskaičiuojant šio straipsnio 1 dalyje nurodytą laikotarpį, galima įskaičiuoti tikrai pusę gyvenimo studijų arba profesinio mokymo tikslais trukmės.

3. Buvimo už valstybės narės teritorijos laikas nepertraukia šio straipsnio 1 dalyje nurodyto laikotarpio ir įskaičiuojamas į jį, jei tokia išvyka netrunka ilgiau nei šešis mėnesius iš eilės ir iš viso per straipsnio 1 dalyje nurodytą laikotarpį nesudaro daugiau kaip 10 mėnesių.

Ypatingais ar išskirtiniais laikino pobūdžio atvejais valstybės narės gali pagal savo nacionalinės teisės aktus leisti, kad straipsnio 1 dalyje nurodyto laikotarpio nepertrauktų ilgesnė išvykos trukmė, nei nurodyta pirmojoje pastraipoje. Tokiais atvejais valstybės narės, apskaičiuodamos 1 dalyje nurodytą laikotarpį, neįskaičiuoja tokios išvykos trukmės.

Nukrypstant nuo antrosios pastraipos, valstybės narės gali, apskaičiuodamos visą 1 dalyje nurodytą laikotarpį, atsižvelgti į tarnybinių komandiruočių, įskaitant teikiant tarpvalstybines paslaugas, išvykų trukmę.

5 straipsnis

Ilgalaikio gyventojų statuso įgijimo sąlygos

1. Valstybės narės reikalauja, kad trečiųjų šalių piliečiai įrodytų, kad jie patys ir nuo jų priklausomi šeimos nariai turi:
- a) pastovių ir reguliarių išteklių, kurių pakanka patiems išsilaikyti ir išlaikyti savo šeimos narius, nesikreipiant į atitinkamos valstybės narės socialinės pagalbos sistemą. Valstybės narės įvertina tokių išteklių pobūdį ir reguliarumą, bei gali atsižvelgti į minimalų atlyginimo ir pensijų lygį, iki pareiškimo ilgalaikio gyventojų statusui gauti, pateikimo;
- b) sveikatos draudimą, apimančią visas rizikas, kurios paprastai numatomos tos valstybės narės piliečių draudime.

2. Valstybės narės gali pareikalauti, kad trečiųjų šalių piliečiai tenkintų nacionalinėje teisėje numatytas integracijos sąlygas.

6 straipsnis

Viešoji tvarka ir visuomenės saugumas

1. Valstybės narės gali atsisakyti suteikti ilgalaikio gyventojų statusą viešosios tvarkos ir visuomenės saugumo sumetimais.

Priimdama atitinkamą sprendimą, valstybė narė apsvarsto suinteresuoto asmens viešosios tvarkos arba visuomenės saugumo pažeidimo sunkumą ar rūšį, arba tokio asmens keliamą pavojų, taip pat deramai atsižvelgdama į jo buvimo trukmę ir ryšius su gyvenamąja šalimi.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodytas atsisakymas negali būti grindžiamas ekonominiais sumetimais.

7 straipsnis

Ilgalaikio gyventojų statuso įgijimas

1. Norėdamas gauti ilgalaikio gyventojų statusą, trečiosios šalies pilietis pateikia pareiškimą tos valstybės narės, kurioje jis gyvena, kompetentingoms institucijoms. Prie pareiškimo pridedami nacionalinės teisės aktuose nurodyti dokumentiniai įrodymai, įrodantys, kad jis ar ji tenkina 4 ir 5 straipsnyje nustatytas sąlygas, taip pat, jei reikalaujama, galiojantis kelionės dokumentas arba jo patvirtinta kopija.

Tarp pirmojoje straipsnio dalyje nurodytų dokumentų taip pat gali būti dokumentai, susiję su deramu būstu.

2. Kompetentingos nacionalinės institucijos kaip galima greičiau, bet jokių atveju ne vėliau kaip per šešis mėnesius nuo pareiškimo pateikimo dienos, raštu praneša pareiškėjui apie savo sprendimą. Bet kuris toks sprendimas pranešamas suinteresuotam trečiosios šalies piliečiui pagal atitinkamuose nacionalinės teisės aktuose numatytą tos šalies pranešimų pateikimo tvarką.

Ypatingais atvejais, susijusiais su pareiškimo nagrinėjimo sudėtingumu, pirmojoje pastraipoje nurodytas terminas gali būti pratęstas.

Be to, suinteresuotam asmeniui pranešama apie jo teises ir pareigas pagal šią direktyvą.

Bet kurios pasekmės, atsiradusios dėl to, kad šioje nuostatoje nurodyto termino pabaigoje nebuvo priimta jokio sprendimo, reglamentuojamos atitinkamos valstybės narės nacionalinės teisės aktais.

3. Jei yra tenkinamos 4 ir 5 straipsnyje numatytos sąlygos, ir asmuo nekelia grėsmės, kaip apibrėžta 6 straipsnyje, atitinkama valstybė narė suteikia suinteresuotam trečiosios šalies piliečiui ilgalaikio gyventojų statusą.

8 straipsnis

Ilgalaikio gyventojų leidimas gyventi EB

1. Ilgalaikio gyventojų statusas yra nuolatinis, atsižvelgiant į 9 straipsnį.

2. Valstybės narės ilgalaikiams gyventojams išduoda ilgalaikio gyventojų leidimą gyventi EB. Leidimas galioja ne mažiau nei

penkerius metus; pasibaigus galiojimo laikui, jis, jei to reikalaujama, pateikus pareiškimą, automatiškai pratęsiamas.

3. Ilgalaikio gyventojų leidimas gyventi EB gali būti išduodamas įklijos arba atskiro dokumento pavidalu. Jis išduodamas pagal 2002 m. birželio 13 d. Tarybos reglamente (EB) Nr. 1030/2002, nustatančiame vienodą leidimų gyventi trečiųjų šalių piliečiams formą ⁽¹⁾, nustatytas taisykles ir standartinę formą. Po antrašte „leidimo rūšis“ valstybės narės įrašo – „ilgalaikis gyventojas – EB“.

9 straipsnis

Statuso panaikinimas arba praradimas

1. Ilgalaikiai gyventojai praranda teisę į ilgalaikio gyventojų statusą tais atvejais, kai:

- a) paaiškėja, kad ilgalaikio gyventojų statusas įgytas apgaulės būdu;
- b) nutarta taikyti išsiuntimo priemonę pagal 12 straipsnį;
- c) praleista ilgiau nei 12 mėnesių iš eilės išvykus iš Bendrijos teritorijos.

2. Nukrypstant nuo šio straipsnio 1 dalies c punkto, valstybės narės gali nustatyti, kad prabuvus išvykoje ilgiau nei 12 mėnesių iš eilės arba dėl ypatingų arba išskirtinių priežasčių ilgalaikio gyventojų statusas nėra panaikinamas arba prarandamas.

3. Valstybės narės gali nustatyti, kad ilgalaikis gyventojas praranda teisę išlaikyti ilgalaikio gyventojų statusą tais atvejais, jei jis ar ji kelia grėsmę viešajai tvarkai, atsižvelgiant į jo ar jos įvykdyto pažeidimo rimtumą, tačiau tokia grėsmė negali būti grindžiamas išsiuntimas pagal 12 straipsnį.

4. Ilgalaikis gyventojas, kuris gyvena kitoje valstybėje narėje pagal III skyrių, daugiau nebegali išlaikyti pirmojoje valstybėje narėje įgyto ilgalaikio gyventojų statuso, kai toks statusas jam suteikiamas kitoje valstybėje narėje pagal 23 straipsnį.

Bet kuriuo atveju, išbuvus šešerius metus išvykus iš ilgalaikio gyventojų statusą suteikusios valstybės narės teritorijos, atitinkamas asmuo praranda teisę išlaikyti savo ilgalaikio gyventojų statusą toje valstybėje narėje.

Nukrypstant nuo antrosios pastraipos nuostatų, atitinkama valstybė narė gali nustatyti, kad prabuvęs išvykoje ilgiau nei šešerius metus, ilgalaikis gyventojas dėl ypatingų priežasčių išlaiko šį statusą toje valstybėje narėje.

5. Šio straipsnio 1 dalies c punkte ir straipsnio 4 dalyje nurodytais atvejais, statusą suteikusi valstybė narė taiko palengvintą ilgalaikio gyventojų statuso atstatymo tvarką.

⁽¹⁾ OL L 157, 2002 6 15, p. 1.

Minima tvarka ypač taikoma asmenims, gyvenusiems antrojoje valstybėje narėje studijų tikslu.

Ilgalaikio gyventojų statuso atstatymo sąlygas ir tvarką nustato nacionalinė teisė.

6. Pasibaigęs ilgalaikio gyventojų leidimas gyventi EB jokiais atvejais negali būti pagrindu panaikinti ilgalaikio gyventojų statusą arba jį prarasti.

7. Jei panaikinus arba praradus ilgalaikio gyventojų statusą nereiškia, kad tas asmuo turi būti išsiųstas, atitinkama valstybė narė leidžia tokiam asmeniui likti jos teritorijoje, jei jis ar ji tenkina nacionalinės teisės aktuose nustatytas sąlygas ir (arba) nekelia grėsmės viešajai tvarkai arba visuomenės saugumui.

10 straipsnis

Procedūrinės garantijos

1. Priėmus sprendimą atmesti pareikšimą ilgalaikio gyventojų statusui gauti arba panaikinus tokį statusą, kiekvienu atveju nurodomos to sprendimo priežastys. Apie bet kurį tokį sprendimą pranešama suinteresuotam trečiosios šalies piliečiui laikantis atitinkamos valstybės nacionalinės teisės aktuose numatytos pranešimų pateikimo tvarkos. Pranešime nurodoma, kokios yra atitinkamos pažeistos teisės gynimo priemonės, bei laikotarpis, per kurį suinteresuotas asmuo gali imtis veiksmų.

2. Jei yra atmetamas prašymas suteikti ilgalaikio gyventojų statusą, arba toks statusas panaikinamas ar prarandamas, arba nepratešiamas leidimas gyventi, suinteresuotas asmuo turi teisę atitinkamoje valstybėje narėje ginčyti tokius sprendimus teismo keliu.

11 straipsnis

Vienodas požiūris

1. Ilgamečiai gyventojai kaip ir tos šalies piliečiai vienodai turi teisę:

- naudotis galimybe įsidarbinti arba dirbti savarankiškai, jei tokia veikla nereikalauja, kad ir retkarčiais, vykdyti valstybinės valdžios funkcijų, taip pat į vienodas įdarbinimo ir darbo sąlygas, įskaitant atleidimo iš darbo ir atlyginimo sąlygas;
- į švietimą ir profesinį mokymą, taip pat gauti stipendijas pagal nacionalinės teisės nuostatas;
- į profesinių diplomų, pažymėjimų ir kitų kvalifikacijos dokumentų pripažinimą pagal atitinkamą nacionalinę tvarką;
- į socialinę apsaugą, socialinę pagalbą ir socialinį saugumą, kaip numatyta nacionalinėje teisėje;
- gauti mokesčių nuolaidas;
- naudotis prekėmis ir paslaugomis, bei visuomenei prieinamų prekių ir paslaugų pasiūla, taip pat būsto įsigijimo tvarka;

g) į asociacijų ir jungimosi į sąjungas bei stojimo į darbuotojus ar darbdavius atstovaujančias organizacijas ar į bet kurias kitas organizacijas, kurios nariai yra konkrečios profesijos atstovai, laisvę, taip pat į teisę naudotis visomis tokių organizacijų teikiamomis privilegijomis, nepažeidžiant nacionalinių nuostatų dėl viešosios tvarkos ir visuomenės saugumo;

h) laisvai judėti visoje atitinkamos valstybės narės teritorijoje, laikantis nacionalinės teisės aktuose saugumo sumetimais nustatytą apribojimų.

2. Kalbant apie straipsnio 1 dalies b, d, e, f ir g punktų nuostatas, atitinkama valstybė narė gali apsiriboti vienodo požiūrio taikymu tiksliai tiems atvejams, kai ilgalaikio gyventojų, arba jo šeimos nario, kurio labui jis ar ji nori gauti išmokas, registruota arba įprastinė gyvenamoji vieta yra tos valstybės narės teritorijoje.

3. Valstybės narės gali apriboti vienodo su savo šalies piliečiais požiūrio taikymą šiais atvejais:

- valstybės narės gali išlaikyti teisę į samdomą ar savarankišką darbą apribojimus tais atvejais, kai pagal veikiančius nacionalinės arba Bendrijos teisės aktus tokia veikla leidžiama užsiimti tiksliai šalies piliečiams arba ES ar EEE piliečiams;
- valstybės narės gali reikalauti atitinkamo kalbos mokėjimo įrodymo, norint pasinaudoti teise į švietimą ar profesinį mokymą. Norint įstoti į universitetą, gali būti taikomi konkretūs išsilavinimo reikalavimai.

4. Valstybės narės gali apriboti vienodo požiūrio taikymą socialinės pagalbos ir socialinės apsaugos atveju teikdamos tiksliai esmines išmokas.

5. Valstybės narės gali nuspręsti suteikti teisę į papildomas išmokas straipsnio 1 dalyje nurodytose srityse.

Valstybės narės gali nuspręsti taikyti vienodą požiūrį ir straipsnio 1 dalyje nenurodytose srityse.

12 straipsnis

Apsauga nuo išsiuntimo

1. Valstybės narės gali priimti sprendimą išsiųsti ilgalaikį gyventoją tiksliai tuo atveju, jei jis ar ji kelia realią ir pakankamai rimtą grėsmę viešajai tvarkai ar visuomenės saugumui.

2. Straipsnio 1 dalyje nurodytas sprendimas negali būti grindžiamas ekonominiais sumetimais.

3. Prieš priimdamos sprendimą išsiųsti ilgametį gyventoją, valstybės narės turi atsižvelgti į šiuos veiksnius:

- gyvenimo jų teritorijoje trukmę;
- sinteresuoto asmens amžių;

- c) to pasekmes suinteresuotam asmeniui ir jo šeimos nariams;
- d) ryšius su gyvenamąja šalimi arba ryšius su kilmės šalimi nebuvimą.

4. Priėmus sprendimą išsiųsti, ilgalaikis gyventojas turi teisę naudotis atitinkamos valstybės narės teismine pažeistų teisių gynimo tvarka.

5. Atitinkamų išteklių neturintiems ilgalaikiams gyventojams suteikiama teisinė pagalba tokiomis pačiomis sąlygomis, kurios taikomos tos valstybės, kurioje jie gyvena, piliečiams.

13 straipsnis

Palankesnės nacionalinės nuostatos

Valstybės narės gali išduoti nuolatinio arba neribotojo galiojimo leidimus gyventi palankesnėmis sąlygomis, nei nurodyta šioje direktyvoje. Tokie leidimai gyventi nesuteikia teisės apsigyventi kitose valstybėse narėse, kaip nurodyta šios direktyvos III skyriuje.

tuo metu, kai buvo priimta ši direktyva, tokie apribojimai dėl trečiųjų šalių piliečių priėmimo jau buvo nustatyti galiojančiuose teisės aktuose.

5. Šis skyrius netaikomas tokių ilgalaikių gyventojų gyvenimo valstybių narių teritorijose, kurie yra atvykę:

- a) kaip samdomi darbuotojai, atsiųsti paslaugos tiekėjo teikti tarpvalstybines paslaugas;
- b) kaip tarpvalstybinių paslaugų teikėjai.

Remdamosi savo nacionaline teise, valstybės narės gali nustatyti sąlygas, pagal kurias ilgalaikiai gyventojai, norintys persikelti į antrą valstybę narę, kad galėtų vykdyti ekonominę veiklą dirbdami sezoniniais darbuotojais, gali gyventi toje valstybėje narėje. Tarpvalstybiniais darbuotojams gali taip pat būti taikomos nacionalinės teisės nuostatos.

6. Šiuo skyriumi nepažeidžiami atitinkami Bendrijos teisės aktai dėl socialinės trečiųjų valstybių piliečių apsaugos.

15 straipsnis

Gyvenimo antroje valstybėje narėje sąlygos

1. Atvykęs į antros valstybės narės teritoriją, ilgalaikis gyventojas kaip galima greičiau, ne vėliau kaip praėjus trimis mėnesiams po atvykimo, kreipiasi į tos valstybės narės kompetentingas institucijas, prašydamas išduoti leidimą gyventi.

Valstybės narės gali sutikti, kad ilgalaikis gyventojas paduotų kompetentingoms antrosios valstybės narės institucijoms prašymą išduoti leidimą gyventi dar tebegyvendamas pirmosios valstybės narės teritorijoje.

2. Valstybės narės gali pareikalauti, kad suinteresuoti asmenys pateiktų dokumentus, įrodančius, kad jie turi:

- a) pastovių ir reguliarių išteklių, kurių pakanka išsilaikyti patiems ir išlaikyti savo šeimos narius, neprašant socialinės pagalbos iš atitinkamos valstybės narės. Kiekvienos 14 straipsnio 2 dalyje nurodytos kategorijos atveju valstybė narė įvertina tokių išteklių pobūdį ir reguliarumą bei gali atsižvelgti į minimalų atlyginimo ir pensijų lygį;
- b) sveikatos draudimą, apimančią visas rizikas, kurios paprastai numatomos suinteresuotos valstybės narės piliečių draudime.

3. Valstybės narės gali pareikalauti, kad trečiųjų šalių piliečiai laikytųsi integracijos priemonių pagal nacionalinės teisės aktus.

Ši sąlyga netaikoma, jei iš suinteresuotų trečiosios šalies piliečių jau buvo pareikalauta, pagal 5 straipsnio 2 dalį, kad jie atitiktų integracijos sąlygas, kad galėtų gauti ilgalaikio gyventojų statusą.

Nenusižengiant antrajai pastraipai, atitinkamiems asmenims gali būti nurodyta lankyti kalbos kursas.

III SKYRIUS

GYVENIMAS KITOSE VALSTYBĖSE NARĖSE

14 straipsnis

Principas

1. Ilgalaikis gyventojas įgyja teisę gyventi kitos, nei ilgalaikio gyventojų statusą jam suteikusių valstybės narės, teritorijoje, ilgiau kaip tris mėnesius, jei yra tenkinamos šiame skyriuje nustatytos sąlygos.

2. Ilgalaikis gyventojas gali apsigyventi antroje valstybėje narėje šiais pagrindais:

- a) vykdydamas ekonominę veiklą samdomo arba savarankiško darbo pagrindais;
- b) studijų arba profesinio mokymo tikslais;
- c) kitais tikslais.

3. Straipsnio 2 dalies a punkte minimos ekonominės veiklos, vykdomos samdomo arba savarankiško darbo pagrindais, atveju, valstybės narės gali iširti padėtį savo darbo rinkoje ir taikyti savo nacionalinius reikalavimus, numatytus, atitinkamai, laisvų vietų užėmimui arba tokios veiklos vykdymui.

Valstybės narės, atsižvelgdamos į darbo rinkos politiką, gali teikti pirmenybę Sąjungos piliečiams, trečiosios šalies piliečiams, kai taip yra nustatyta Bendrijos teisės aktuose, taip pat trečiosios šalies piliečiams, teisėtai gyvenantiems ir gaunantiems nedarbo išmokas atitinkamoje valstybėje narėje.

4. Nukrypstant nuo straipsnio 1 dalies nuostatų, valstybės narės gali riboti visą teisę apsigyventi galinčių gauti asmenų skaičių, jei

4. Prie pareiškimo pridedami nacionaliniuose įstatymuose nurodyti dokumentiniai įrodymai, įrodantys, kad suinteresuoti asmenys tenkina atitinkamas sąlygas, taip pat ilgalaikio gyventojų leidimas gyventi ir galiojantis kelionės dokumentas, arba jų patvirtintos kopijos.

Tarp pirmojoje pastraipoje minimų įrodymų taip pat gali būti dokumentai, susiję su deramu būstu.

Konkrečiai:

- a) tuo atveju, jei yra vykdoma ekonominė veikla, antroji valstybė narė gali pareikalauti, kad suinteresuoti asmenys pateiktų įrodymus:
 - i) jei jie dirba samdomą darbą – darbo sutartį, darbdavio pareiškimą, kad jie yra pasamdyti, arba siūlymą sudaryti darbo sutartį nacionalinės teisės aktuose nustatytais sąlygomis. Valstybės narės nustato, kurio iš šių nurodytų įrodymų bus reikalaujama;
 - ii) jei jie dirba savarankišką darbą – turi atitinkamus išteklius, kurių pagal nacionalinės teisės aktus yra reikalaujama norint vykdyti tokią veiklą, pateikdami būtinus dokumentus ir leidimus;
- b) studijų arba profesinio mokymo atveju antroji valstybė narė gali pareikalauti, kad suinteresuoti asmenys pateiktų dokumentus, įrodančius, kad jie priimti studijuoti arba mokytis profesijos akredituotoje įstaigoje.

16 straipsnis

Šeimos nariai

1. Kai ilgalaikis gyventojas naudojami savo teise gyventi antrojoje valstybėje narėje, ir kai jo ar jos šeima buvo sudaryta jau pirmojoje valstybėje narėje, jo šeimos nariai, kurie atitinka Direktyvos 2003/86/EB 4 straipsnio 1 dalyje nurodytas sąlygas, turi teisę lydėti ilgalaikį gyventoją arba pas jį atvykti.
2. Kai ilgalaikis gyventojas naudojami savo teise gyventi antrojoje valstybėje narėje, ir kai jo ar jos šeima buvo sudaryta jau pirmojoje valstybėje narėje, jo šeimos nariams, nenurodytiems Direktyvos 2003/86/EB 4 straipsnio 1 dalyje, gali būti leidžiama lydėti ilgalaikį gyventoją arba pas jį atvykti.
3. Pateikiant prašymą dėl leidimo gyventi, taikomos 15 straipsnio 1 dalies nuostatos.
4. Antroji valstybė narė gali pareikalauti, kad atitinkami šeimos nariai kartu su prašymu išduoti leidimą gyventi pateiktų:
 - a) savo ilgalaikio gyventojų leidimą gyventi EB arba leidimą gyventi ir galiojantį kelionės dokumentą, arba jų patvirtintas kopijas;

- b) įrodymus, įrodančius, kad jie, kaip ilgalaikio gyventojų šeimos nariai, gyvena pirmojoje valstybėje narėje;
- c) įrodymus, įrodančius, kad jie turi pastovių ir reguliarių išteklių, kurių pakanka išsilaikyti neprašant socialinės pagalbos iš atitinkamos valstybės narės, arba, kad ilgalaikis gyventojas turi jiems tokius išteklius ir draudimą, taip pat ir sveikatos draudimą, apimančią visas rizikas antrojoje valstybėje narėje. Valstybė narė įvertina tokių išteklių pobūdį ir reguliarumą bei gali atsižvelgti į minimalų atlyginimo ir pensijų lygį.

5. Jei šeima dar nebuvo sudaryta pirmojoje valstybėje narėje, taikoma Direktyva 2003/86/EB.

17 straipsnis

Viešoji tvarka ir visuomenės saugumas

1. Valstybės narės gali atsakyti patenkinti ilgalaikių gyventojų ar jų šeimos narių prašymus dėl leidimo gyventi, jei atitinkamas asmuo kelia grėsmę viešajai tvarkai ar visuomenės saugumui.

Priimdamos atitinkamą sprendimą, valstybės narės atsižvelgia į ilgalaikio gyventojų ar jo šeimos nario (narių) viešosios tvarkos ar visuomenės saugumo pažeidimo sunkumą ar rūšį, ar suinteresuoto asmens keliamą pavojų.

2. Straipsnio pirmojoje dalyje nurodytas sprendimas negali būti grindžiamas ekonominiais sumetimais

18 straipsnis

Visuomenės sveikata

1. Valstybės narės gali atsakyti patenkinti ilgalaikių gyventojų ar jų šeimos narių prašymus dėl leidimo gyventi, jei atitinkamas asmuo kelia grėsmę visuomenės sveikatai.

2. Vienintelės ligos, kuriomis gali būti grindžiamas atsisakymas įsileisti į šalį ar suteikti teisę apsigyventi antrosios valstybės narės teritorijoje, yra atitinkamuose taikytinuose Pasaulio sveikatos organizacijos teisiniuose dokumentuose nurodytosios ligos arba tokios infekcinės ar parazitų platinamos užkrečiamosios ligos, kurios yra priimančiosios šalies piliečius saugančių nuostatų objektas. Valstybės narės nepriima naujų griežtesnio ribojančio pobūdžio nuostatų arba praktikos.

3. Ligos, kuriomis susergama po to, kai buvo išduotas pirmasis leidimas gyventi antrojoje valstybėje narėje, negali būti atsisakymo pratęsti leidimą arba išsiuntimo iš teritorijos pagrindu.

4. Norint įsitikinti, kad asmenys, kuriems taikoma ši direktyva, neserga jokiais straipsnio 2 dalyje minimomis ligomis, valstybė narė gali pareikalauti jų sveikatos patikrinimo. Tokie sveikatos patikrinimai, kurie gali būti atliekami nemokamai, neatliekami sistemingai.

19 straipsnis

Pareiškimų nagrinėjimas ir leidimų gyventi išdavimas

1. Kompetentingos nacionalinės institucijos išnagrinėja pareiškimus per keturis mėnesius nuo jų pateikimo dienos.

Jei prie pareiškimo nepridėti 15 ir 16 straipsniuose išvardyti dokumentiniai įrodymai arba esant išskirtinėms aplinkybėms, susijusioms su pareiškimo nagrinėjimo sudėtingumu, pirmojoje straipsnio pastraipoje nurodytas terminas gali būti pratęstas ne ilgesniam nei trijų mėnesių laikotarpiui. Tokiais atvejais kompetentingos valdžios institucijos apie tai praneša pareiškėjui.

2. Jei įvykdytos 14, 15 ir 16 straipsniuose nurodytos sąlygos, antroji valstybė narė, atsižvelgdama į 17 ir 18 straipsnių nuostatas, susijusias su viešąja tvarka, visuomenės saugumu ir visuomenės sveikata, ilgalaikiam gyventojui išduoda pratęsiamą leidimą gyventi. Pasibaigus šio leidimo gyventi galiojimo laikui, jis gali būti pratęstas, pateikus, jei to reikalaujama, pareiškimą. Antroji valstybė narė praneša apie savo sprendimą pirmajai valstybei narei.

3. Antroji valstybė narė ilgalaikio gyventojų šeimai išduoda pratęsiamus leidimus gyventi, galiojančius tokį patį laikotarpiui, kaip ir ilgalaikiam gyventojui išduotas leidimas.

20 straipsnis

Procedūrinės garantijos

1. Atmetus prašymą dėl leidimo gyventi, turi būti nurodomos tokio sprendimo priežastys. Apie tai pranešama suinteresuotam trečiosios šalies piliečiui, laikantis atitinkamuose nacionalinės teisės aktuose nustatytos pranešimų pateikimo tvarkos. Pranešime detalai nurodoma, kokia yra galiojanti pažeistų teisių gynimo tvarka ir terminai, kurių laikantis galima imtis atitinkamų veiksmų.

Be kurios pasekmės, atsiradusios dėl to, kad nebuvo priimta jokio sprendimo pasibaigus 19 straipsnio 1 dalyje nurodytam terminui, reglamentuojamos atitinkamos valstybės narės nacionalinės teisės aktais.

2. Jei yra atmetamas prašymas dėl leidimo gyventi, arba toks leidimas nepratęsiamas arba panaikinamas, suinteresuotas asmuo turi teisę atitinkamoje valstybėje narėje ginčyti tokį sprendimą teismo keliu.

21 straipsnis

Požiūris antrojoje valstybėje narėje

1. Gavę 19 straipsnyje nurodytą leidimą gyventi antrojoje valstybėje narėje, ilgalaikiai gyventojai iš karto turi teisę naudotis vienodo požiūrio principu 11 straipsnyje nurodytoje srityje ir sąlygomis.

2. Ilgalaikiai gyventojai turi teisę dalyvauti darbo rinkoje pagal straipsnio 1 dalies nuostatas.

Valstybės narės gali nustatyti, kad 14 straipsnio 2 dalies a punkte nurodytiems asmenims ne ilgesniam nei 12 mėnesių laikotarpiui gali būti ribojama teisė į kitokią samdomą veiklą nei ta veikla, dėl kurios jiems buvo suteiktas leidimas gyventi nacionalinės teisės aktuose numatytais sąlygomis.

Valstybės narės gali pagal nacionalinę teisę nustatyti sąlygas, kuriomis 14 straipsnio 2 dalies b arba c pastraipose minimi asmenys galės dirbti samdomą ar savarankišką darbą.

3. Gavę 19 straipsnyje nurodytą leidimą gyventi antrojoje valstybėje narėje, ilgalaikio gyventojų šeimos nariai gali tuoju pat toje valstybėje narėje naudotis Direktyvos 2003/86/EB 14 straipsnyje išvardytomis teisėmis.

22 straipsnis

Leidimo gyventi panaikinimas ir pareiga priimti asmenį atgal

1. Kol trečiosios šalies piliečiui nesuteiktas ilgalaikio gyventojų statusas, antroji valstybė narė gali nuspręsti nepratęsti leidimo gyventi arba jį panaikinti, ir nurodyti atitinkamam asmeniui ir jo šeimos nariams nacionalinės teisės aktuose nustatyta tvarka, įskaitant ir išsiuntimo tvarką, palikti jos teritoriją šiais atvejais:

- viešosios tvarkos ir visuomenės saugumo sumetimais, kaip nurodyta 17 straipsnyje;
- jei nebetenkinamos 14, 15 ir 16 straipsniuose nurodytos sąlygos;
- jei tas trečiosios šalies pilietis gyvena atitinkamoje valstybėje narėje neteisėtai.

2. Antrajai valstybei narei pritaikius bet kurią iš straipsnio 1 dalyje nurodytų priemonių, pirmoji valstybė narė nedelsdama ir be jokių formalumų priima tą ilgalaikį gyventoją ir jo šeimos narius atgal į savo teritoriją. Antroji valstybė narė praneša pirmajai valstybei narei apie savo sprendimą.

3. Kol trečiosios šalies piliečiui nesuteiktas ilgalaikio gyventojų statusas, ir nenusižengiant straipsnio 2 dalyje nurodytai pareigai priimti asmenį atgal, antroji valstybė narė gali nuspręsti, remdamasi svariais viešosios tvarkos ir visuomenės saugumo sumetimais, išsiųsti trečiosios šalies pilietį iš Sąjungos teritorijos pagal 12 straipsnyje nustatytas garantijas ir jų laikydamasi.

Tokiais atvejais, antroji valstybė narė, priimdama minėtą sprendimą, pasikonsultuoja su pirmąja valstybe nare.

Priėmusi sprendimą išsiųsti atitinkamą trečiosios šalies pilietį, antroji valstybė narė imasi visų deramų priemonių veiksmingai įgyvendinti tokį sprendimą. Tokiais atvejais antroji valstybė narė pateikia pirmajai valstybei narei reikiamą informaciją, susijusią su sprendimo išsiųsti įgyvendinimu.

4. Kartu su sprendimu išsiųsti negali būti taikomas ir nuolatinis draudimas apsigyventi straipsnio 1 dalies b ir c pastraipose numatytais atvejais.

5. Straipsnio 2 dalyje nurodyta pareiga priimti asmenį nepažeidžia galimybės ilgalaikiam gyventojui ir jo ar jos šeimos nariams persikelti į trečiąją valstybę narę.

23 straipsnis

Ilgalaikio gyventojų statuso įgijimas antrojoje valstybėje narėje

1. Pateikus pareiškimą, antroji valstybė narė, laikydama 3, 4, 5 ir 6 straipsnio nuostatų, suteikia ilgalaikiams gyventojams 7 straipsnyje numatytą statusą. Antroji valstybė praneša apie savo sprendimą pirmajai valstybei narei.

2. Pareiškimai dėl ilgalaikio gyventojų statuso antrojoje valstybėje narėje pateikiami ir nagrinėjami 7 straipsnyje nustatyta tvarka. Išduodant leidimą apsigyventi taikomas 8 straipsnis. Jei pareiškimas yra atmetamas, taikomas 10 straipsnyje nustatytos procedūrinės garantijos.

IV SKYRIUS

BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

24 straipsnis

Pranešimai ir pataisos

Komisija periodiškai, pirmąjį kartą ne vėliau kaip 2011 m. sausio 23 d., teikia pranešimus Tarybai ir Europos Parlamentui apie šio direktyvos taikymą valstybėse narėse ir pasiūlo bet kurias jos nuomone reikalingas pataisas. Tokie pataisų siūlymai visų pirma teikiami dėl 4, 5, 9, 11 straipsnių ir III skyriaus.

25 straipsnis

Punktai ryšiams palaikyti

Valstybės narės paskiria punktus ryšiams palaikyti, kurie bus atsakingi už 19 straipsnio 2 dalyje, 22 straipsnio 2 dalyje ir 23 straipsnio 1 dalyje minimos informacijos priėmimą ir perdavimą.

Valstybės narės deramai bendradarbiauja keičiantis straipsnio 1 dalyje nurodyta informacija ir dokumentacija.

26 straipsnis

Perkėlimas į nacionalinę teisę

Valstybės narės priima įstatymus ir kitus teisės aktus, kurie, įsigalioję vėliausiai iki 2006 m. sausio 23 d. įgyvendina šią direktyvą. Jos nedelsdamos apie tai praneša Komisijai.

Valstybės narės, priimdamos šias priemones, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.

27 straipsnis

Įsigaliojimas

Ši direktyva įsigalioja jos paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* dieną.

28 straipsnis

Adresatai

Ši direktyva skirta valstybėms narėms pagal Europos bendrijos steigimo sutartį.

Priimta Briuselyje 2003 m. lapkričio 25 d.

Tarybos vardu

Pirmininkas

G. TREMONTI

